

Sidste søndag i Kirkeåret
Gudstjeneste kl. 14, den 20. november 2022
i Maribo Domkirke

Gudstjenesterne i Gloslunde Kirke og Vestenskov Kirke er aflyst denne dag grundet Folkekirkens Nødhjælp's 100-års jubilæum, der fejres ved forbønsgudstjeneste for forfulgte kristne i Maribo Domkirke.

Prædikant: Biskop Marianne Gaarden

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

På den tid tog Jesus til orde og sagde:

»Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige;

ja, fader, for således var det din vilje.

Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let.«

Amen

Matt. 11,25-30

Samtidens mennesker burde stå i kø foran kirkedørene i dag for at høre det her budskab:

”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.”

For er det netop ikke sjælefred, hvile og ro, som vi længes allermost efter i dag?

Ofte hører vi i medierne, at stress er den nye folkesygdom, der koster samfundet 14 milliarder kr. om året i sygefraværdsdage, førtidspensioner, hospitalsindlæggelser og behandlinger. Til sammenligning giver Danmark 17 milliarder kr. om året i udviklingsbistand!

For den enkelte, er det næppe samfundsøkonomien, der er udfordringen, men det dårlige liv. Ikke at kunne sove om natten, ikke kunne koncentrere sig, ikke kunne overskue selv helt almindelige hverdagsopgaver. Trykken for brystet, hænder der ryster, hjertet der pludselig banker, som har man løbet en maraton.

Hver femte dansker føler sig stresset, hvilket kan medføre alvorlige sygdomme, og hvis det står på i for lang tid, kan det også svække hjernen kronisk.

I kender sikkert alle en, der er eller har været sygemeldt med stress, og måske har I selv erfaret det. Men hvorfor er vi danskere så stressede?

Spørger man fagfolk, lyder svaret noget i retningen af, at stress ikke er en sygdom, men en *belastningstilstand*, – en ubalance, der opstår, fordi vi ikke får koblet af. Problemet er ikke, at vi arbejder og yder toppræstationer i perioder, men at vi ikke får sluppet af ind imellem. Når hjernen hele tiden er on-line og konstant arbejder i turbotempo, bearbejder informationer og billeder, så formes vores bevidsthed heraf. Kroppen kan heller ikke holde til at sprinte hele tiden – både krop og sjæl har brug for at slappe af ind imellem.

Samtidens mennesker burde virkelig stå i kø foran kirkedørene i dag, for at høre Jesu' tilbud om sjælefred og hvile til alle, der slider sig trætte og bærer tunge byrder. Men mig bekendt har der hverken her i Maribo eller ved andre kirker været lange køer i dag,

Det er en kendsgerning, at kristendommen svinder ind – om end langsomt – på den nordlige halvkugle, mens den vokser på den sydlige.

Det er som om, det kristne budskab har bedre klangbund hos mennesker, der lever under mere ekstreme vilkår, i ustabile eller ligefrem undertrykkende samfund. Men hvorfor er det egentlig sådan?

Vi bor i et demokratisk samfund, der bygger på idéen om tryghed og velfærd for alle i forhold til eksempelvis sundhed, uddannelse og økonomisk understøttelse.

Selvom alle langt fra er rige i Danmark, så har vi sammenlignet med størstedelen af jordens befolkning en højere levestandard, bedre materiel velstand samt både ytrings- og religionsfrihed. Danmark er på mange måder et rigtigt lille smørhul. Så hvorfor tager vi så ikke i højere grad imod Jesu tilbud om hvile og sjælefred? Er det netop fordi, vi har det så godt?

Fiskere ved Vestkysten blev engang spurgt, om de troede på samme måde som i Hans Kirks roman *Fiskerne*. ”Nej da”, svarede de, og på spørgsmålet om, hvorfor de ikke gjorde det, var svaret: ”Jamen vi har jo fået motor!”

Måske er det netop fordi, vi har fået motor, ikke kun på fiskerbådene, men også på selve livet, at vi i den grad fristes til at tro, at vi selv styrer og bestemmer retningen på vores liv.

Det er først, når vi er ved at drukne – måske i arbejde – at vi forstår, at vi er afhængig af noget større end os selv.

På den sydlige halvkugle i Afrika, Asien og Latinamerika, i lande hvor det kniber med både motorkraft, velfærd og menneskerettigheder, vokser antallet af kristne.

Endog i nogle af de lande, hvor man forfølges på grund af sin kristne tro – herunder også i et land som Kina. Coronapandemien har flere steder betydet øget overvågning, og dermed bedre mulighed for myndighederne for at kontrollere indbyggernes tro.

For os danskere, der lever i tryghed, kan det forekomme uvedkommende, uvirkeligt eller bare uforståeligt. Ofte hører man ofte spørgsmålet: ”Hvorfor dog sætte sit liv på spil for at tro på en Gud? Og hvordan kan man tro på en kærlig og nådig Gud, når der er så megen lidelse i verden?”

Anderledes ser det ud for den, der lever midt i lidelsen. Her lyder spørgsmålet: ”Hvordan kan man overleve lidelsen uden at tro på en kærlig og nådig Gud?”

En af dem, der har stillet det spørgsmål, er vinderen af Nobels fredspris i 2011 Leymah Gbowee fra Liberia.

Den liberianske borgerkrig er sikkert langt væk i de flestes erindring, for andre blodige krige og konflikter er rykket ind i vores bevidsthed – desværre. Vi fodres dagligt med rædselsfulde nyheder. I har sikkert lige som jeg billederne præsente på nethinden, så det kræver ikke flere ord her fra prædikestolen.

Krige og konflikter har ofte det til fælles, at de går ud over uskyldige civile – kvinder, børn og ældre. Det gælder også Nobels fredspris modtager Leymah, der oplevede drab, voldtægter, plyndringer og sult.

Hun nåede til det punkt, hvor der ikke var mere at miste. Det har hun skrevet en bog om, der på dansk netop hedder *Ikke mere at miste. En kvindes kamp for at befri sig selv, sine børn og sit land.*

Det var der på bunden af eksistensen, at hun spurgte, hvordan man kan overleve uden at tro på en kærlig og nådig Gud?

Det var netop hendes tro på Gud og vrede over uretfærdigheden, der fik hende til at handle. I stedet for at give op mobiliserede hun landets kvinder – både kristne og muslimer – til en fælles kamp for fred.

Ved hjælp af sammenhold, bønner og en sexstrejke overfor deres ægtemænd tvang kvinderne både oprørerne og tilhængerne af landets præsident til forhandlingsbordet. Det var for denne indsats hun fik Nobels Fredspris.

Leymah er billedet på den afmægtige kvinde, der forankret i sin tro var stærkere end landets magthavere og oprørerne, og derved fik stoppet borgerkrigen og fik fred i landet.

Men hendes og de øvrige kvinders indsats viser også, at det afgørende spørgsmål ikke er, hvordan kan man tro på en kærlig og nådig Gud, når der er lidelse i verden? Men at det netop er ved at tro på en kærlig og nådig Gud, at man kan overleve og overvinde lidelsen – hvad enten det er krig, katastrofe, forfølgelse eller stress og udbrændthed.

Tro på Kristus, der som Thorvaldsens figur i Domkirken i København breder armene ud og siger: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile”.

Tager man imod hvilen, drages man mod sit væsens grund. Det er som en dør, der åbnes til ens indre, hvor man finder en dyb, en meget dyb fred og ro, hvor dagens larm og støj, stress og jag, bekymringer og smerte ikke kan nå ind.

Det er som et indre landskab af en hidtil ukendt stilhed, som både kan virke meget fremmed og samtidig så bekendt.

Det er her, vi hører til.

Det er her, vi har hjemme.

Det er herfra, livet strømmer.

Det er her, vi ved os elskede af Gud.

Det er her, vi mærker, hvem vi i virkeligheden er.

Når vi hviler i Guds kærlige favn, vil alverdens prøvelser og udfordringer ikke kunne gøre os noget ondt. For her midt i den dybe fred og ro gennemstrømmes vi af Helligånden, og vi kan elske verdenen med en flig af Guds kærlighed og i hans kærlighed, er vi beskyttede.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen